

Pescuitul pentru mine ...

Stau si ma gandesc la ce inseamna pescuitul pentru mine, pescuitul ca si activitate indiferent de specia vizata si nu reusesc sa definesc asa cum ar trebui tot ceea ce simt atunci cand sunt la pescuit, sperantele care precedeaza orice iesire la pescuit, bucuria de a fi din nou in mijlocul naturii pe malul vreunei ape, emotia manifestata la prinderea unui peste sau senzatiile pe care le am atunci cand imi eliberez partenerul inapoi in elementul din care am indraznit sa il scot pret de cateva secunde/minute.

Fara intentie imi amintesc cum a inceput totul, intr-o zi de vara cand inainte de a avea probabil mai mult de 3 sau 4 ani, bunicele mele, unde eram in vacanta, m-au luat cu ele la rau pentru a spala ceva lana. Intr-o apa curata, ce pe vremea aceea imi trecea de sold, datorita sapunului de casa pe care il foloseau la spalat s-au strans in jurul nostru sute de pestisori nu mai mari de vreo 3-4 centimetri pe care cei din zona ii numeau "beldite" si pe care cu ajutorul lanii imbibate cu sapun reuseam sa ii prind incurcandu-se prin ea. Doar ma uitam la ei dupa care la insistentele bunicii le dadeam drumul in apa pentru a continua sa ii prind.

Acesta a fost inceputul, momentul in care s-a creat o mica legatura ce se va incheia in timp si care va dura probabil o viata intrega. O legatura nu doar cu pestii cat si cu apa si tot ceea ce reprezinta ea.

Nu peste foarte mult timp am avut parte si de primele mele partide de pescuit, la inceput alaturi de tatal meu care nu este pescar dar venea cu mine doar fiindca trageam eu de el, pentru ca putin dupa ce implinisem vreo 6 ani sa colind nestingherit de nimeni malurile rauletului de unde a plecat totul. Am ajuns in acel stadiu in care ziua intrega mi-o petreceam la rau sau ori de cate ori ajungeam in weekend la bunici, primul lucru pe care il faceam era luatul unditelor si plecatul pe rau.

Am inceput sa pescuiesc cu rame dupa carasi sau alte ciprinide micute si ani la rand acestea erau momentele in care ma simteam cel mai bine, gaseam pe malul raului tot ceea ce imi doream si ma simteam asa cum nicaieri nu reuseam ... eram exact unde imi doream sa fiu. Asemeni tuturor celor care ma inconjurau si datorita faptului ca asa am fost invatat, evident ca aproape toti pestii erau sacrificati singurele exceptii fiind ceva porcusori sau alti pestisori pe care ii consideram prea mici pentru a imi satisface orgoliul si pe care ori ii aruncam in apa ori ii lasam pe mal la uscat pentru ca asa am vazut ca fac altii.

De la rame incet incet am trecut la pescuitul cu diferite insecte ce le gaseam pe maluri pentru ca auzisem de la alti pescari mai in varsta ca asa se pot prinde si alte specii de pesti. Si acum imi amintesc primul clean ce l-am prins cu o lacusta. Era pestele pe care mi-l doream cel mai mult in aceea perioada. Indiferent de cati vedeam la suprafata apei muscarind sau plimbandu-se agale nu reuseam sa prind niciodata vreunul ... tot timpul doar obleti sau rosioare. Asta pana intr-o seara cand unul dintre ei a binevoit sa sara pe lacusta mea dusa de valurile provocate de vant undeva sub un mal plin de mure. Acest moment a fost **inceputul unei noi etape** pentru mine, etapa in care nu mai pescuiam aproape la nimic altceva decat clean nefiind prea interesat de nici un alt peste.

A durat cativa ani intrega nebunie a cleanului cu diverse momeli si incet incet am invatat anumite obiceiuri ale lui, locurile preferate, ore productive si alte detalii de acest gen ... am ajuns prin locuri noi, cat mai ferite si indepartate de locurile des frecventate de altii, locuri in care daca mi s-ar fi intamplat ceva cu siguranta nu eram gasit decat eventual din greseala. Datorita faptului ca aproape toti amicii mei pescuiau dupa caras si eu

cautam cleanul prin alte zone ale raului incet incet am inceput sa merg la pescuit singur. Intram prin toti boschetii de pe malul raului, intram prin apa in masura in care puteam, ajungeam prin locuri foarte salbatice si in care de ceva vreme nu mai calcase picior de om ... si totul doar in cautarea cleanului, pestele care il consideram cel mai greu de prins la vremea respectiva si care se gasea in abundenta in rauletul respectiv.

Au fost momentele in care am invatat ca pe langa pescuit mai sunt multe alte lucruri de care sa te bucuri atunci cand esti in mijlocul naturii incepand cu aerul curat si continuand cu copacii sau tufele care ne inconjoara, sunetele care ne incanta urechile, peisajele ce ti se afiseaza in fata ochilor, insectele ce zumzaie pe langa tine in anotimpurile calde si animalele pe care le intalnesti atunci cand te afli undeva suficient de departe de civilizatie sau de interventia omului.

Anii au trecut, eu am mai crescut si cleanul reprezenta in continuare partenerul ideal de pescuit. Odata cu trecerea anilor si cu partidele in care ieseam de unul singur am inceput sa realizez ca toti **pestii pe care ii omoram erau de fapt sacrificati aiurea**, asemeni celor sacrificati si cu ani in urma **doar pentru ca asa faceau toti de pe mal**. Toti pestii prinsi de mine ajungeau prin vecini sau la gaini, nicicare din familie nefiind prea mari consumatori de peste. Ajungand la aceasta concluzie, in mod natural as zice, am inceput sa retin pestii tot mai rar pana ajunsesem sa-i mai retin doar cei pe care ii consideram eu frumosi pentru a ma lauda amicilor cu ei. Povestea cleanului a continuat cu mici scapari de pescuit la caras si la pestisor dupa stiuca, un alt peste care imi starnise interesul dar pe care l-am abandonat dupa mai multe iesiri ratate in care prinsesem doar o stiuculita ce nu cred ca depasea jumatate de kilogram (ce emotii).

Intamplarea a facut ca intr-o vara un amic din Timisoara sa isi bage nasul prin trusa de pescuit a unchiului sau de unde si-a insusit cateva oscilante micute si lingurite rotative pe care dupa o partida nereusita mi le-a dat mie. Intre timp betele de pescuit din alun, salcie sau trestie au fost lasate de-o parte si foloseam o lanseta de fibra de sticla plina facuta la strung prin uzina, grea ca naiba si o mulineta Arges plus o varga lunga din bambus care imi rupea efectiv mana dar fara de care nu puteam concepe pescuitul cleanului in anumite zone unde efectiv jucam lacusta la suprafata apei fara nici un alt accesoriu in afara firului si carligului. In partidele regulate pe care le faceam dupa clean am inceput sa mai arunc din cand in cand in apa si una dintre tablitele pe care mi le daduse amicul din Timisoara dar fara a avea insa rezultate cu ele, le admiram, imi placeau, dar le priveam doar ca pe niste naluci exotice carora nu le gaseam utilitatea in ceea ce faceam si pe care nici nu eram convins ca le foloseam corect.

Totul s-a intors pe dos intr-o seara de primavara, intr-o vineri inaintea Pastelui, cand proaspat ajuns la bunici, ca intotdeauna, mi-am luat lanseta in mana si am plecat spre rau. Fiind destul de tarziu si inca destul de rece afara, dupa indelungi cautari nu am gasit nimic ce putea fi folosit pe post de momeala asa ca m-am vazut nevoit sa pescuiesc doar cu artificialele primite in urma cu aproape un an. A fost seara in care totul s-a schimbat, am reusit sa prind atunci 3 stiuci din care una batea spre doua kilograme. Era pentru mine un nou record personal si intreaga partida a fost de vis. Am avut si cateva rateuri dar cel mai crunt era faptul ca pescuind fara struna cateva stiuci mi-au taiat firul si astfel din vreo 6 sau 7 lingurite ce le aveam initial in dotare am mai ramas doar cu doua dintre ele. A doua zi m-am intors si am mai reusit sa prind inca doua stiuci si un clean de toata frumustea dupa care am fost nevoit sa ma intorc inapoi in oras si timp de cateva saptamani nu am mai vazut raul. Insa acele partide mi-au ramas in memorie de atunci si inca imi amintesc si acum destul de precis aproape toate cele 6 capturi avute.

Acesta a fost **momentul in care am descoperit un alt stil de pescuit**, un pescuit care depasea cu mult ceea ce faceam pana atunci, un pescuit spectaculos, in continua miscare, un pescuit in care tu cauti pestele, il urmaresti, incerci sa intuiești unde ar putea fi, un pescuit care m-a fascinat si care si-a lasat atat de mult amprenta pe mine incat de atunci am pescuit aproape exclusiv la artificiale. De atunci toti banii de buzunar pe care ii primeam de la parintii mei erau cheltuiti pe table de toate felurile. Au trecut ceva ani in care am avut multe satisfactii in ceea ce priveste cleanul si mai putin stiuca ... satisfactii pe masura raului in care pescuim, care totusi doar pe alocuri atingea adancimi de 1,5-1,6 metri si latimi variind intre 16-17 metri si locuri in care il puteai sari.

Pestii retinuti erau tot mai rari pana am ajuns in punctul in care **absolut nici un peste nu mai era sacrificat**. De multi am fost luat peste picior pe seama eliberatului, altii se uitau neincrezatori la mine cand ma intrebau daca am prins si spunandu-le care au fost capturile nu ma credeau datorita lipsei unei plase in mana. Am invatat sa ii ignor si sa nu mai imi pese de ceea ce spuneau sau pur si simplu sa le spun ca nu am prins nimic doar pentru a fi lasat in pace si a nu fi nevoit sa le ascult "sfaturile". Am invatat ceea ce inseamna pescuitul asa cum il vad acum, am invatat ce inseamna respectul pentru natura, respectul pentru pestele prins, partener fara de care acest hobby nu ar exista. Am realizat ca nu ies la pescuit pentru a ma hrani si ca nu ma incanta cu nimic laudele altor persoane in privinta capturilor. Ulterior am intrat si noi in era digitala, au aparut aparatele foto digitale care dupa un timp au devenit accesibile si buzunarului meu si cu ajutorul carora am reusit sa immortalizez capturile, sa imi pastrez amintirile si in acelasi timp pestii sa se bucure in continuare de viata si de libertatea cu care s-au nascut si pe care nu sunt eu in masura sa le-o curm.

Inaintand in varsta a venit perioada in care mi-am permis sa ies la pescuit si prin alte locuri din imprejurimile orasului in care m-am nascut. Am continuat sa pescuiesc strict dupa clean inca o perioada destul de buna de timp. Intre timp am intalnit si alti pescari, am iesit impreuna cu ei, cu cei care au meritat suntem prieteni si acum si ies cu cea mai mare placere in continuare si cu altii am considerat ca nu are rost. Am reusit sa cunosc intr-o oarecare masura ape noi, am pescuit pe rauri de ses, pe rauri de munte, lacuri sau balti, capturile au fost satisfacatoare si iesirile erau frumoase.

Intreaga pasiune pentru clean s-a stins considerabil cand am inceput sa aud anumite povesti atat pe cale orala cat si de pe proaspatul internet (pentru noi). Se pomenea de toate speciile de pesti prin povestile ce imi ajungeau la ureche dar o singura specie mi-a atras atentia inca de prima data cand am auzit-o pomenita. Un peste care s-a dovedit a avea niste toane foarte ciudate, un peste care in anumite momente se prinde foarte usor pentru ca in alte momente sa fie complet indiferent la tot ceea ce ii trece prin fata cu toate ca isi semnala prezenta intr-un mod foarte zgomotos. Un peste spectaculos care se prindea la suprafata apei, un peste care vaneaza la vedere, un peste care loveste artificialele intr-un mod foarte violent si pe care am zis ca trebuie sa il cunosc. Acest peste era avatul. **Era intrarea intr-o noua etapa** din viata de pescar.

Si iata-ma si pe malul Dunarii, apa de care am auzit doar din povesti si pe care am ajuns si eu sa pescuiesc pentru prima oara – era un vis implinit. Prima iesire am facut-o cu prietena mea fara a avea alaturi de noi pe nimeni care sa fi pescuit pe batranul fluviu. Intr-o saptamana intreaga pe malul Dunarii capturile se puteau numara pe degetele mainilor si din pacate avatul lipsea de acolo. Mai bine zis am prins doar cativa strapi ce nu depaseau 300 de grame si un somotel ce nu sarea de jumatate de kilogram. Dar eram bucurosi in ciuda dimensiunilor foarte mici, ambele specii de pesti imi lipseau din lista de capturi. Din pacate nu am reusit sa ma intorc pe marele fluviu pe cat de repede as fi dorit dar intamplarea face ca intr-un miniconcediu pe un alt rau destul de apropiat de Dunare sa ajung din greseala si pe acolo. In prima dimineata cand m-am trezit totul mi se parea de vis datorita atacurilor furibunde ale avatilor chiar in locul in care ne montasem cortul si toate cele 3

zile petrecute pe malul fluviului au fost foarte propice pescuitului la avat, norocul surazandu-mi in asa masura incat in cele 3 zile am prins peste 100 de avati dintre care au fost cativa ce se apropiu de pragul de 2,5 kilograme. Acesta a fost momentul din care in afara de avat nu mi-a mai trebuit nici un peste. De atunci aproape toate iesirile la pescuit aveau ca tinta doar avatul si totul a continuat pret de cativa ani plini de satisfactii in ceea ce priveste capturile, iesirile si felul in care pescuim. Pasiunea pentru pescuit s-a dezvoltat si pe langa pescuitul in sine am inceput sa imi doresc sa imi fac singur voblerele cu care sa prind pesti. Aici este vorba despre o alta nebunie care nu isi are locul in povestea de fata.

Intre timp viata m-a dus pe alte meleaguri unde dupa o perioada de acomodare m-am regasit cu malurile raului. Pestele tinta a continuat sa fie tot avatul, acesta fiind prezent in apa ce o frecventam si in timpul celor aproape 3 ani de zile am reusit sa ii invat pe cat de bine am putut obiceiurile din apele in care pescuim. Capturi au fost suficiente chiar daca la inceput am avut parte de niste partide dezastruoase din punct de vedere al pestilor prinsi dar de care ma bucuram prin simplul fapt ca eram in natura pe malul unui rau invatand lucruri noi si savurand din plin toate locurile noi pe care le descopeream. In tot acest timp de cautat exclusiv doar avatul am avut parte de niste momente pe care inca nu le traisem, niste faze pe care le vazusem doar pe internet si la care nu credeam ca voi avea ocazia sa fiu partas. Aceste spectacole pe care le vedeam erau oferite de somni, pesti care pana atunci nu prezentau nici un interes pentru mine dar care incet incet si-au facut loc in mintea mea si anumite idei incolteau. Aceste idei erau alimentate si de rupturile de care am avut parte in timp ce pescuim la avat cand de multe ori cand lasam nalucile sa coboare mai jos reuseam sa prind niste somni pe care nu reuseam nici macar sa ii vad sau sa ii misc din loc.

In ciuda gandurilor pe care mi le faceam am continuat sa insist la avat fiind convins ca este tot ceea ce imi doresc iar pescuitul lui imi satisfacea toate nevoile. Dar cum treburile nu puteau ramane asa intamplarea face ca intr-o zi calda de primavara sa ma joc cu un vobler pe marginea unui curent foarte apropiat de mal cand brusc simt cum firul imi pleaca intr-o parte fara a simti nici o lovitura. Dupa cateva minute destul de intense reusesc sa scot afara un somotel ce nu cred ca depasea 5 kilograme in greutate. Am ramas usor surprins de forta de care dadea dovada si in acele clipe ideea care imi mai rascolea gandurile de ceva vreme a devenit dorinta: **dorinta de a prinde somn.**

Totul s-a miscat greu, alte echipamente, alte tehnici, totul complet nou si diferit fata de ceea ce ma obisnuisem, dar spre sfarsitul verii, inceputul toamnei aveam un echipament bun de spinning dedicat somnului si o mana de artificiale care speram sa ii fie pe plac. Prima aparitie pe echipamentul dedicat s-a finalizat cu o dezamagire cand intr-o dimineata un somn a poftit la unul dintre voblerele pe care mi le construisem dar care dupa cateva secunde de drill a reusit intr-un fel sau altul sa imi deschida complet agrafa.

Incapatanarea si dorinta de a prinde unul m-au facut ca partidele de pescuit sa le fac cautand in proportie de 80% somnul iar gherlele s-au tinut lant. Echipamentul a primit intariri si incet incet eram echipat aproape complet in ceea ce priveste somnul. Totul s-a schimbat exact intr-o seara de Halloween cand am facut o iesire la pescuit dupa terminarea programului de lucru. Am reusit in sfarsit sa prind si partenerul pe care mi-l doream atat de mult si care dupa o lupta frumoasa s-a predat pret de cateva minute cat aveam sa il fotografiez. La momentul respectiv pentru mine pestele a fost un monstru, masura 142 de centimetri si fusese cel mai intens dril de care am avut parte pana atunci.

Din pacate la cateva zile dupa aceasta captura a venit iarna si am luat o pauza cam lunga pana sa revin pe malul raului cu echipamentul dedicat somnului, intre timp revenind la prietenul avat. Cu venirea primaverii insa am inceput sa ii dedic mult mai mult timp si spre norocul meu rezultatele au inceput sa apara avand parte de niste pesti la care nici macar nu visam atat in privinta dimensiunilor lor cat si in ceea ce priveste indarjirea cu care s-au luptat inainte de a se preda. A fost un an frumos, un an plin, un an cu multe capturi frumoase, cu

alte poze adaugate la albumul in care ajung capturile cele mai semnificative. Un an de vis in ciuda anumitor momente in care eram de-a dreptul disperat pe malul apei nestiind ce sa mai fac pentru a reusi captura ravnita.

Acum am intrat intr-un nou an, un an in care voi incerca sa impart cele doua stiluri de pescuit cat de bine voi putea. Pe de-o parte raman avatii spectaculosi si modurile oarecum unice in care se pescuiesc iar pe de alta parte ramane somnul, monstrul apelor dulci, o adevarata forta a naturii ... sper sa fie un an bun.

Deci, in concluzie, privind totul de la radacini ... ce inseamna pescuitul? As putea spune ca pentru mine reprezinta o parte din viata, o parte din mine, parte cu ajutorul careia ma eliberez. O sumedenie de senzatii, emotii si trairi pe care le regasesc doar in pescuit si de care ma bucur de cate ori ajung pe malul unei ape. Este aceea parte din mine care de cate ori prinde putin timp liber primul lucru pe care si-l doreste este revederea raului cu speranta intalnirii vreunuia dintre locuitorii sai, luarea unei guri de aer proaspat sau privitul unui rasarit sau apus de soare.

Ce s-ar intampla daca de maine nu as mai putea iesi la pescuit? Ce s-ar intampla daca tu nu ai putea de maine sa iesi la pescuit? S-a gandit careva la lucrul asta? Care e raspunsul? Eu nu reusesc sa il dau oricat de mult m-as chinui. Tuturor celor care nu pot da un raspuns v-as spune ca intr-o oarecare masura iesirea de maine la pescuit depinde si de voi, de noi toti care populam malurile raurilor si de comportamentul pe care il avem de cate ori ne aflam acolo. Si in mainile noastre sta viitorul mediului care ne inconjoara, pestilor pe care ne bucuram atat de mult sa ii pescuim si locurile la care de fiecare data ne intoarcem cu atata drag si ne ajuta sa ne incarcam bateriile pentru ceea ce urmeaza.

Fac apel la toti cei care intr-o oarecare masura se regasesc in cele scrise mai sus si care impartasesc aceleasi emotii de cate ori se afla pe un mal, sa se gandeasca de doua ori inainte de a face un lucru care ar putea dauna mediului in care isi desfasoara activitatea. Sa se gandeasca bine daca ramura pe care tocmai au rupt-o ii deranja atat de tare in timp ce pescuiau si daca nu era mai simplu sa se mute putin intr-o parte, daca gunoiul aruncat pe mal era chiar atat de greu de dus acolo unde ii este locul, daca stransul firelor pe care le-au lasat pe maluri este chiar atat de dificil si sa se gandeasca bine de tot si daca este chiar atat de necesara pastrarea fiecarui peste aruncat in juvelnic. Oare un peste viu nu valoreaza mai mult decat o alta halca de carne aruncata prin congelator?

Ganditi-va bine la toate faptele pe care le faceti, pentru ca din vina noastra, a tuturor, poate de maine nu mai avem unde iesi la pescuit ... nu vom mai avea unde sa traim emotiile care ne-au insotit atatia ani in partidele facute si care ne bucura in continuare sufletul de cate ori ne duelam cu partenerii din apa.

... de la un anonim

www.pescuit-la-somn.com